

השבת של

רבי נחמן

אמרס"פ

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

כ"י תצ"א זמאחה

מתוך ספר לקוטי הלכות
כי תצא למלחמה ...

סיפור השבוע

פוכבי אור - ספורים נפלאים

עש מעשה בעני אחד שהיה יושב בבית המדרש ולומד. פעם אחת בא חוזה בפוכבים שקורין (ראש ביט) אל העיר ורצו כל העיר אליו, והעני יושב בבית המדרש ולא הלך אליו. באתה אשתו אליו לתוך הבית המדרש, ולא מצאה שם שום אדם כי אם בעלה, כי כלם הלכו אל החוזה, וצעקה עליו: אתה עני עצל רע מזל מדוע אין אתה הולך אל החוזה בפוכבים! ולא רצה לילך, והפעירה בו עוד עד שהכרח לילך אליו. ובא אל החוזה בפוכבים ואמר לו שמזלו הוא שיהיה נגב.

עש ושב לבית המדרש אל למודו, ובאתה אשתו ואמרה לו מה אמר לך אמר לה הוא אמר לי קבצן נשאר קבצן. לערב בא לביתו ואכל סעדו הגדולה הינו חתיכת לחם. בתוך שהיה אוכל התחיל לשחק מעט, ושאלה אותו אשתו: מה אתה שוחק? בודאי אתה יודע איזה דבר ואין אתה רוצה להגיד לי! אמר לה לא, לא אמר לי כלום, סתם אני שוחק, ואכל יותר, שוב שנית התחיל לשחק, ושאלה אותו הנ"ל והשיב לה כנ"ל. בתוך כך נתמלא פיו שחוק ושחק מאד עד שיצא ריח מפיו. אמרה לו עוד: (המשך מעבר לדף)

זכור את אשר עשה ה' אלקיך למרים

עקר התגלות הנפש הוא על-ידי כבוד דקדשה. על-כן צריכין לזהר מאד לכבד את כל אחד מישראל בכל מיני כבוד, כדי שיתגלה הנפש והזכרון שלו. וביותר צריכין לזהר שלא לדבר בגנות חברו, כי על-ידי שמבוזה אותו, על-ידי-זה אינו יכול להתגלות הנפש והזכרון שלו. ועל-כן על-ידי לשון הרע נפגם הזכרון ונבא שכחה, חס ושלום, גם להמדרגה השנייה הרע. וזה בחינת זכירת מעשה מרים, "זכור" דיקא. (הלכות ברכת הפרות ג לפי אוצר היראה - כבוד, אות ו)

כשהולך לאדם שלא כסדר, והו התנגדות הרצון - אני רוצה שיהיה פן הדבר, והדבר להפך, שלא כסדר. וזה בחינת מלחמה, כי כל מלחמה היא התנגדות הרצון, הוא בחינת שלא כסדר. וזהו: כי תצא למלחמה - כשהולך לך שלא כסדר, הינו התנגדות הרצון. ונתנו ה' אלקיך בידך - שיתפטל כל רצונות נגד רצונה, שילך לך כסדר כרצונה, אימתי כד ושבת שבו - כשתהיה בבחינת מה, כשתמשיך לך אלקות, הוי"ה במלוי אלפין. וזה פרוש מחשבה - חשב מה (וזהר בראשית כד ותקון טו). כשתקשר תמיד במחשבתך אלקותו.

זוה בחינת (שה"ש ז): מלך אסור ברה"ט - ברהיטי מחין דילך. וזהו: ושבת שבו - שתמשיך "מה" בתוך מחשבתך, שתקשר אלקותו במחשבתך, כי כל דבר שנמשך ממקום גבוה נקרא שבו, כמו שכתוב (תהלים סח): עלית למרום שבת שבו; ועל-ידי-זה יתפטלו כל המלחמות וכל הרצונות נגד רצונה. וזה הסוד נרמז בעץ החיים, בהקדמה בכלל יט, ובכונות של ראש-החדש אלול. (לקוטי מוהר"ן חלק ב - סימן פב)

זכור את אשר עשה לך עמלק

אף-על-פי שבודאי צריכין לקיים מאמר רבותינו ז"ל: 'אל תהי בז לכל אדם', ולדון את הכל לכף-זכות, אבל מי שהוא חולק על הצדיק האמת (שעוסק בזה להכניס בלב כל אחד לקיים 'אל תהי בז לכל אדם' בכמה וכמה בחינות, כמבאר בפנים), ומבוזה ומחוק אותנו וכל הנלוים אליו בחרפות ובזיונות גדולים, ורוצה לשפך דמם ממש חס ושלום, זה הוא מסטרא דהמן עמלק, שנאמר בו: "ויבזו בעיניו וכו'", ואסור לזכותו ולרחם עליו, ואדרבא, בזה שמשתדלין להפיל אותו ולהכניעו, בזה מקימין מצות 'אל תהי בז' וכו', כי על ידי זה מתגבר כח הצדיק שמקיים זאת בשלמות. (הלכות אפותיקי ה, אות יב לפי אוצר היראה - מחלקת, אות מב. ועין צדיק, אות קפה, פורים אות סז)

את הנערה על דבר אשר לא צעקה

עקר החיוב של הנערה המארסה למיתה, רחמנא לצלן, הוא על דבר אשר לא צעקה וכו'. כי עקר דינו של אדם בראש-השנה הוא על שלא היה זהיר בענין התפלה, כי על-ידי תפלה יכולין לבוא לכל טוב: לתורה ולמעשים טובים ולתשובה ולהצלל מן החטא, וכמו שתקנו רבותינו זכרונם לברכה תפלות הרבה על זה. וזה מובן בדברי רבותינו זכרונם לברכה, שאמר רבי אלעזר בן עזריה: יכול אני לפטר כל העולם מן הדין וכו'. ומסקו, מאי יכול אני לפטר דקאמר, מדין תפלה. כי דין תפלה הוא כלל הדין והחשבון של אדם, כי אלמלי היה זהיר ורגיל בתפלה פראוי, היה זוכה לתקן הכל. וכמבאר גם במפרשים מעין זה. וכמבאר אצלנו במקום אחר. (ספר השתפכות הנפש, סעיף יב)

מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב,סו)
טוב להגיד ולשיר נ נח נחמן נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

סיפור השבוע

המשך הסיפור

... אמרה לו עוד: ראה בודאי אתה יודע דבר, אמר לה שהחווה בפוכבים אמר לו שמזלו הוא שיהיה גנב, השיבה שאינה רוצה שיהיה גנב, וטוב שנהיה עניים איך שיהיה כאשר יתן ה' ולא תהיה גנב.

אחר כך הגיע שבת מן הסתם היה להם כל השבת יפה כסדר דהינו חלה של לחם דגן ושאר הסדר פראוי. וישבו לאכל, והיה לו מן הסתם ארבע חמש בנות וחטפו זה מזה חתיכת לחם, כי גם הלחם הנ"ל לא היה לו די ספוקו. וענתה אשתו ואמרה: רבונו של עולם! כבר נמאס לי מאד העניות, עד שהייתי רוצה שתהיה גנב ולא נסבל דחק הזה. והכרח למלאות רצונה יא גיוואלט און ניט גיוואלט אין פארט גאאנגען [בן רצה או לא רצה ובכל זאת הלך], וכן בכל פעם אמר רבנו בזה הלשון והלך לגנב וישיב עצמו לילך לגנב אל הנגיד הגדול שבעיר. והלך לגנב ומצא השומרים ישנים ואין שואל אותו כלל, והלך אל החנות והיה המנעול פתוח כי בן היה מזלו, וכן הלך אל התבה ומצא מנעולה פתוח גם כן. ולקח לו ארבעה חמשה אדמים, רק כדי להתפרנס.

והביא לאשתו ואמר לה, ראי שמלאתי רצונך ותתפרנס מזה פי לא אוסיף עוד לגנב. השיבה לו כי בודאי גם היא אינה רוצה בזה רק שהכרח לזה מחמת הדחק.

אחר כך פעם אחת התחילה לצעק עליו קבצן רע מזל הייתי בחנות מדוע לא לקחת לי על יופא [נגד עליון] והכרח לילך עוד לגנב הלך אל החנות ומצא שעומד שם גנב אחד ושאל אותו מי אתה, ואמר לו אני גנב, וכן שאל הוא אותו ואמר גם כן שהוא גנב. אמר לו העני הנ"ל נשתתף עוד בגנבות אני בר מזל לזה ונתרצה לזה. אמר העני בדעתו אם נגנב כאן נעמיד עני את הבעל הבית פי אני לבדי הייתי גונב רק מה שהייתי צריך על יופא, אבל עכשו יגנב הרבה וישאר הבעל בית ריקם ... (ההמשך יבא ב"ו)

שבת שלום

זריאות באב"י הנחל

= מועדי ה' - שבועות (המשך) =

... פעם בשבועות במהלך היום, שאל היכן אחד ממשמשו, וכשאמרו לו שהוא ישן, אמר שבודאי צריך לנוח, כמרמזו שצריכים לשמר על השנה על מנת לעבד את השם יתברך בהתחדשות המחין. (שבועות תשנ"ד - פ. זאב)

... אחד מאנשי ספר, שר' ישראל היה נוהג לרקד כל שבועות עם הרב שמואל שפירא ז"ל במשך כל הלילה.

= ראש השנה - יום כפור (חלק א) = עוד דיבורים על ר"ה תמצא בערך "אומן"

אמר לאחד ללמד את פרוש התפלה של ראש השנה לפני ראש השנה (כדי שששיתפלל בראש השנה, יוכל לכוון, כך נראה).

בליל ראשון של ראש השנה באומן, החברים שרו ושמוחו ובקשו מר' ישראל שיגיד להם דברי תורה, אך הוא השיב בשמחה עצומה ובדבקות: "לא נהגו אנשי שלומנו לשיר ולרקד בלילה הראשונה של ראש השנה, כי אנחנו עוברים הראשונים לדיון, אבל למחרת - הו הו... איזה שמחה". (ר"ה תשנ"ג - אומן)

אמר: "הדמעות שנשפכו באומן ערב ראש השנה, לא היו מבריאת העולם. אני זוכר איך יצאו מהלב הדיבורים של כל השנה... ובמתנת חנם חננו... אה... לשמע דיבורים האלו יכול לגנון כל היום... יש לי גם בן תקנה".

אמר פעם: "הנגונים של ראש השנה הם נגונים של שבת".

אומן, אומן, ראש השנה

עולם בכלל ובפרט בגשמיות וברוחניות, ותיבא לנו את משיח צדקנו, בן דוד יבוא ויגאלנו. ותבנה חרבות ירושלים, עיר הצדק קריה נאמנה, ותאיר עלינו באור פניך, ותמהר ותחיש לבנות בית-קדשנו ותפארתנו ושם נקריב לפניך את קרבנות חובותינו, ונזכה להקריב קרבן התמיד במועדו ובמקומו בהלכתו, ולהקטיר קטרת בזמנה.

ועל-ידי-זה נזכה להכרית זרעו של עמלק, לבלות ולבער הקוצים מן הפרם, להכרית ולעקר ולבטל כל החוחים והקוצים הסבבים את השושנה העליונה, ולהעלות כל ניצוצי הקדשה מבין הקלפות והעכו"ם, וכלם יתדבקו ויתאחוזו באמונה הקדושה, ויתבררו ויעלו מעלה מעלה, עד שישובו לעלות ולהתחדש באור הפנים, וכסא דוד מהרה תכין, ויהיה השם שלם והפסא שלם, ויתן לנו מלך אחד ורועה אחד כלבבך, הוא משיח בן דוד מלך ישראל.

ותתגלה מלכותך על כל באי עולם, ותתגדל ותתנשא ותתרום אמונתך ומלכותך למעלה למעלה על כל יצורי עולם, וכלם יכספו וישתוקקו לאמונתך הקדושה. ותמלך אתה ה' מהרה לבדך על-כל מעשיך, כי המלכות שלך היא ולעולמי עד המלך בכבוד פתוב בתורתך, ה' ימלך לעולם ועד. ונאמר, והיה ה' למלך על-כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד: (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה ל"ה)

מי ששומע תקיעת שופר בראש השנה מאיש ירא וחרד, בודאי לא ידאג כל השנה מרעמים.

תקיעות ראש השנה הם בחינת התחדשות המחין, שהוא השכל והנשמה של כל אחד, שיזכה כל אחד לפי בחינתו להמשיך שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים.

... וזכנו ברחמיך הרבים לשמע קול שופר בראש השנה מתוקע הגון וכשר, ויהיה לנו כח בשעת התקיעות לעורר אורות מפנים עליונים, עד שאירי אור פני התוקע באור פניך. ונזכה להתעוררות השנה על-ידי התקיעות ולחדש שכלנו ונשמותינו אז, ולהמשיך ולקבל עלינו שכל והכמה חדשה ונשמה חדשה מאור הפנים, ויקים מקרא שכתוב, "אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניך יהלכו".

אור פניך עלינו אדון נשא, והעלנו מהרה אל הבית נכון ונשא, ומהר לגאלנו גאלה שלמה, גאלת הנפש והגוף והממון, אשר כלם הם בגלות גדול עכשו. חוס וחמל על פלטת עמך בית-ישראל ומהר לגאלנו גאלת